

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΣΤΟΥΝΤΙΟ» ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ

ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΕΣ ΧΟΡΕΥΤΡΙΕΣ

[Άρθρο του δημοσιογράφου Τσάρλυ Έντιγκερ].

Ο Άγγλος δημοσιογράφος Τσάρλυ Έντιγκερ δημοσίεψε δώ και λίγες μέρες στο «Φωτογραφικό Φίλμ» ένα από τα καλύτερα περιοδικά του κινηματογράφου, το ακόλουθο άρθρο για τα πεντάμορφα «γκέρλς» των «στούντιο». Ο Τσάρλυ Έντιγκερ, αφού μήνες δλόκληρους πέρασε τις περισσότερες ώρες του μαζύ των, απέκαλυψε τέλος ένα σωρό συνταραχτικά επεισόδια της ιδιωτικής ζωής των, η οποία, μα την αλήθεια, είχε υπερβολικά συγκινητική. Ίδου λοιπόν τι γράφει αυτός ο πασιγνωστος ρεπόρτερ:

«Όλος ο κόσμος ξέρει τη «Μάρτζορ», την «Κέϋ», την τετράξανθη «Μπούλυ», τη γοητευτική «Μύριαμ». Τις βλέπει πάντα να χορεύουν στην πρώτη γραμμή των μπαλλέτων των αγγλικών φίλμ και θαυμάζει την τέχνη τους και τα πλαστικά τους πόδια. Όλος ο κόσμος ξέρει επίσης ότι αυτά τα κορίτσια, καθώς και η περισσότερες συνάδελφοί τους, όνειρεύονται μια μέρα να γίνουν διάσημοι «άστερες». Ωστόσο δεν ξέρει και πολλά πράγματα για τη ζωή τους, για τις σκέψεις τους και τις στενοχώριες που τις βασανίζουν. Ξέρει ότι παντού, σ' όλα τα μπαλλέττα υπάρχει μια «Μάρτζορ» ή μια «Μπούλυ». Γι' αυτό αρκείται στην ξεχωριστή απόλαυσι που του χαρίζουν οι χοροί των και τις ξεχνάει μόλις φύγει από την αίθουσα του κινηματογράφου.

«Κι' ωστόσο, όλα αυτά τα πλάσματα είναι γυναίκες. Άληθινές γυναίκες με καρδιά. Έτυχε να κάνω, έδω και λίγον καιρό, τη γνωριμία τους και μου κίνησαν τόσο πολύ το ενδιαφέρον, ώστε απέφασα να γράψω γι' αυτές το ακόλουθο άρθρο:

«Η «Μάρτζορ», η «Κέϋ», η «Μπούλυ» και η «Μύριαμ» είναι ή τέσσαρες από τους πιο αντιπροσωπευτικούς τύπους των διεθνών μπαλλέτων. Η «Μάρτζορ» έχει μεγάλα μαύρα και έκφραστικά μάτια, ένα γοητευτικό χαμόγελο κι' ένα φειδίσιο σώμα που λυγίζει σαν λάστιχο! Πάντα υπάρχει ένα τέτοιο «γκέρλ» σε κάθε «στούντιο». Αυτό αναλαμβάνει να βγάλει άσπροπρόσωπο τον υπερπατέρα στα διάφορα ακροβατικά γυμνάσματα και είναι ή «πρώτη» των χαριτωμένων χορευτριών του. Ωστόσο έχει ένα μεγάλο ελάττωμα: Είναι αισθηματική. Κατώρθωσε να έρωτευθη διαδοχικά όλους τους «γόνιους» του κινηματογράφου, τους σκηνοθέτες, ακόμη κι' έναν όμορφο ηλεκτρολόγο του «στούντιο». Έπειτα, όταν απογοητεύθηκε από όλους, έρριξε τα δίχτυα της έξω από τους τοίχους των «άτελιέ». Αρχισε να κάνει μεγάλη ζωή με τους θαυμαστές της. Γεύματα στα καλύτερα ξενοδοχεία γλέντια στα πιο άριστοκρατικά κέντρα, ξενύχτια στους πιο κοσμικούς χορούς. Τέλος γύρισε πάλιν στενοχωρημένη στο «στούντιο».

— Τι έχεις, Μάρτζορ; τη ρώτησαν με περιέργεια οι συνάδελφοί της.

— Θέλω να πεθάνω! τούς απάντησε με δάκρυα στα μάτια ή Μάρτζορ. Κανείς δεν μ' αγαπά όσο αξίζω!

— Και πόσο αξίζεις, Μάρτζορ; τη ρώτησα κι' εγώ με τη σειρά μου.

— Ένα δαχτυλίδι! Μια βέρα! μου είπε με πνιγμένη από τη συγκίνησι φωνή.

Την καυμένη τη Μάρτζορ!

Στενοχωριέται όσο βλέπει ότι και οι πιο μεγάλοι έρωτες έχουν πάντα ένα τόσο συνηθισμένο τέλος. Προσπαθώ λοιπόν να την παρηγορήσω. Μα ή Μάρτζορ δεν παίρνει από λόγια.

— Μας θεωρούν έμας τα «γκέρλς», μου δήλωσε με κακία, όπως τα χαρτονομίσματα! Όπως αυτά κυκλοφορούν από χέρι σε χέρι, το ίδιο νομίζουν ότι μπορούμε να κάνουμε και μεις. Κανείς δεν λογαριάζει την καρδιά μας. Και όμως ο άνθρωπος που θα δεχόταν να με παντρευθῆ, θα γινόταν πολύ εύτυχισμένος...»

Κάποιος, τέλος, παντρεύθηκε τη Μάρτζορ. Τί τραγωδία! Η όμορφη χορεύτρια μια μέρα γύρισε πάλι στον κινηματογράφο άμιλητη και τσακισμένη από τη θλίψη της.

— Αυτό ο άνθρωπος, εξήγησε με πίκρα, μου χάλασε το καλύτερο όνειρο της ζωής μου. Τώρα τίποτε πειά δεν μπορώ να ελπίζω από τη ζωή. Ο γάμος είναι κι' αυτός ένα όνειρο. Όταν πραγματοποιηθῆ, χάνει την αξία του.

Και άρχισε πάλι τις αισθηματικές περιπέτειες και τα παρόνιά της για τον άστατο χαρακτήρα των ανδρών!

Η Μάρτζορ ήταν ο τύπος του αισθηματικού και πολυχρησιμεμένου «γκέρλ», που δεν ξέρει κι' αυτό τί ζητάει. Μοιάζει σαν μια πεταλούδα που πετάει από άνθος σε άνθος, που χαιρέται τον ήλιο, μέχρι τη μέρα που κάποιο παιδί θα την τσακώσει στην απόχη του και θα της κόψη τα όμορφα φτερά της.

Αυτό το «παιδί» δεν άργησε να έρθη και στη ζωή της Μάρτζορ. Δεν ήταν ούτε όμορφο, ούτε πλούσιο, ούτε εύγενικό.

Ήταν ένας βάρβαρος άνθρωπος και υπερβολικά ζηλιάρης. Την ανάγκασε να τον έρωτευθῆ και την τρομοκράτησε με τις βαναυσότητές του. Κι' ωστόσο, ή Μάρτζορ δεν παραιτείται.

— Όταν πάψη να με δέρει, μας εξωμολογήθηκε, τότε θα καταλάβω ότι έπαυσε να μ' αγαπά!

Και κατά βάθος είναι εύτυχη σμένη που βρήκε έναν άνθρωπο που την θέλει έντελως δική του και δεν την αφήνει να κυκλοφορή όπως τά... χαρτονομίσματα! Τέτοιες «Μάρτζορ» υπάρχουν χιλιάδες στις σκηνές των θεάτρων και των «στούντιο». Και είναι όλες τους πάντα αισθηματικές και πολυχρησιμεμένες.

Η «Κέϋ» είναι ή άτυχη χορεύτρια. Έχει χάσει το θάρρος της για τη ζωή και δεν καταφέρνει τίποτε άλλο παρά να χορεύη όμορφα. Φοβάται τους άνδρες, γι' αυτό κιάλας αποφεύγει να ακούη τις εξοιολογήσεις τους και τις δελεαστικές τους προτάσεις. Είναι τόσο εύσυνείδητη που κουράζεται υπερβολικά στη δουλειά της. Γι' αυτό γυρίζει και πολύ ωρίς στο σπίτι της, όπως όλες ή χορεύτριες της δικής της νοστροπίας. Η Κέϋ είναι μια καλή νοικοκυρά. Ξέρει να μαγειρεύη, να σιγουρίζη το σπίτι και οάθει μόνη τα φορέματά της. Δεν της άρέσουν καθόλου ή εδύθυμες παρέες και ή τρελλές διασκεδάσεις.

Κι' ωστόσο ή Κέϋ είχε ένα μεγάλο έρωτα. Την είχε άνηπῆσει ένας πούσιος βιομήχανος (Συνέχεια στη σελίδα 45).

Δυό χαριτωμένες χορεύτριες του Λονδίνου.

Η ΕΙΚΟΝΑ ΤΗΣ ΔΥΣΤΥΧΙΑΣ

(Συνέχεια έκ της 8ης σελίδος).

λάζια φούστα της. Χαμογελούσε ακόμα όταν έφτιαχνε τηγανίτες για τον ένοικιαστή της Χέρρ Πούς, στον οποίο άρεσε να παίρνη έναν καφέ μαζί της, όταν γύριζε το βράδυ από τη δουλειά της.

Έξ' άλλου, ο Πούς αυτός της είχε δώσει να καταλάβη ότι δεν θα του ήταν καθόλου δυσάρεστο να παντρευτή την αξιολύπητη χήρα που τον περιποιόταν τόσο καλά. Και η σκέψις αυτή έκανε την Ντριγκάλσκυ να χαμογελάη περισσότερο από το κάθε τί.

* * *

Κατά τον Όχρσβρη, οι διευθυνταί του στούντιο άρχισαν να δείχνονται δυσαρεστημένοι από την εργασία της. Της είχαν δώσει ωστόσο έναν ρόλο τόσο εύκολο: "Έπρεπε να διασχίση έναν δρόμο, να σταθίη μια στιγμή κάτω από ένα φανάρι, να στηριχτή σ' αυτό, να βήξη και να απομακρυνθή κατόπιν άργά, με βήμα συρτό και κουρασμένο.

Όλα πήγαν άσχημα στη σκηνή αυτή: Η ράχη της δεν είχε πειά αυτή την καμπύλη της φτώχειας, που την έκανε τόσο αξιολύπητη άλλοτε, και τα μάτια της, που είχαν συνηθίσει πειά στο δυνατό φως των λαμπτήρων, έμεναν λαμπρά και στεγνά. Ο σκηνοθέτης, αφού την έβαλε να επαναλάβη τρείς φορές την ίδια σκηνή, θύμωσε, βλαστήμησε δυνατά και την έστειλε στο σπίτι της.

Και όταν την ξαναείδε την άλλη μέρα με το καπέλλο της, την άσπρη μπλούζα της και τη γαλάζια φούστα της, για την οποία ήταν τόσο περήφανη, κυριεύθηκε από πραγματική λύσσα. Την έντυσε με κουρέλια, με παλιοπελλερίνες, που προερχόντουσαν ωστόσο από το βεστιάριο του στούντιο και δεν είχαν αυτό το τσαλάκωμα, αυτόν τον τόνο της φυσικότητας, που τόσο επιδιώκουν οι σκηνοθέται. Και της έσύστησε αυστηρά να μην ξαναπαρουσιαστή στο έξησ στο στούντιο παρά μόνο με τα κουρέλια που φορούσε κατά την πρώτη της επίσκεψη...

Η δυστυχισμένη δεν μπορούσε να καταλάβη την άφορη της συμπεριφοράς του αυτής. Η άλλες «έκτακτες» είχαν το δικαίωμα να ντύνονται όπως τους άρεσε. Γιατί λοιπόν ήθελαν να την υποχρεώσουν να φοράη κουρέλια, για τα οποία ιτρεπόταν τώρα και που θα την έκαναν να μοιάζη με σκιάχτρο;

— Μεγάλε Θεέ! ψιθύρισε. Αυτοί οι άνθρωποι τρελλάθηκαν.

Όλο τον Νοέμβριο της έδωσαν πολύ λίγη εργασία. Και τον Δεκέμβριο την προσκάλεσαν μιά φορά μόνο στο στούντιο για μιά σκηνή του φιλμ «Λαοί σε άπόγνωσι».

— Τί διάβολο! φώναξε ο Φίλιπς καθώς γύριζαν τη σκηνή αυτή και βλέποντας τη Ντριγκάλσκυ που δεν την άναγνώρισε. Γιατί αυτή η γυναίκα δεν είναι μακιγιαρισμένη;

Και μόνο όταν ένοιωσε να την τραβάνε απότομα από το μπράτσο ή Ντριγκάλσκυ κατάλαβε ότι έπρόκειτο γι' αυτήν. Της μελάνιασαν βιαστικά τους γύρους των ματιών της, της χάραξαν ρυτίδες στο πρόσωπο... Μά του κάκου... Το μακιγιαρίσμα αυτό δεν έμοιαζε καθόλου με τα πραγματικά στίγματα της δυστυχίας και της πείνας που δεν χόρταινε ποτέ, με τα στίγματα που η Ντριγκάλσκυ είχε χάσει από τότε που γνώρισε κάποια άνεσι.

Και η Ντριγκάλσκυ, άπελπισμένη τότε, κατέφυγε στο γραφείο του Θόρμπεργκε και άρχισε να κλαίη και να παραπονιέται...

— Τί συμβαίνει εδώ; ρώτησε ο Φίλιπς μπαίνοντας κι' αυτός στο γραφείο και βλέποντας μιά γυναίκα στρουμπουλή, μιά τελεία άστη που θρηνολογούσε.

— Η Ντριγκάλσκυ παραπονιέται ότι δεν της δίνουμε πειά δουλειά, όπως άλλοτε, του εξήγησε ο Θόρμπεργκε.

— Έλεγα, έπρόσθεσε η Ντριγκάλσκυ, ότι δεν είναι σωστό να μη μου δίνετε πειά δουλειά όπως άλλοτε, τώρα που μπορώ και ντύνομαι καλά. Όλοι με κυττάτε με ένα ύφος σαν να είναι έγκλημα για μιά φτωγή γυναίκα σαν έμένα να χορταίνη την πείνα της. Μπορώ να μακιγιάρωμαι και να γίνωμαι φτωγή, αν θέλετε, όπως κάνουν όλες η άλλες «έκτακτες». Μά, Θεέ μου, δεν φαντάζομαι να έχετε την άξιωσι να φοράω κουρέλια σ' όλη μου τη ζωή. Έξ' άλλου, μήπως όλα στον κινηματογράφο δεν είναι ψεύτικα; Δεν θα με διώξετε, δεν είναι έτσι, έπειδή δεν ζω πειά στην άθλιότητα;

— Γελίεσαι! κύρλιαξε ο Φίλιπς με λύσσα. Δεν είναι όλα ψεύτικα στον κινηματογράφο κι' αυτό που άκριβώς ζητάμε είναι η πραγματικότητα! Ζητάμε τη ζωή, έτσι όπως είναι! Αν προτιμάς μιά ζωή άνετη από τη φτώχεια, αυτό άφορά έσένα. Μά έμάς δεν μάς ενδιαφέρει πειά!

Κι' ο Ιμπρεσσάριος βγήκε έξω, χτυπώντας πίσω του δυνατά την πόρτα.

— Έχει δίκιο! είπε μελαγχολικά ο Ρενάτους Θόρμπεργκε.

ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΓΟΗΤΕΥΤΙΚΕΣ ΧΟΡΕΥΤΡΙΕΣ

(Συνέχεια έκ της 29ης σελίδος).

και είχε γίνει η σκιά της. Μά η Κέυ ήταν ένα φρόνιμο κ...
— Είσαι παντρεμένος, του δήλωσε, και δεν θα ήθελα έξ αίτίας μου να χωρίσης τη γυναίκα σου. Έπειτα τί έχω να κερδίσω από τη συντροφιά σου;

— Θα σε κάνω ένδοξη, θα σ' αγοράσω μιά ώμορφη θίλλα και θα έρχωμαι εκεί να περνάω μιά ώρα κοντά σου, της άπαντούσε ο θιομήχανος.

Και η Κέυ άρχισε να σκέφτεται σοβαρά αυτήν την πρότασί του. Δέχθηκε τέλος να γίνη φίλη του. Ζήσαν μαζί λίγους μήνας. Ξαφνικά η γυναίκα του θιομηχάνου πληροφορήθηκε τις σχέσεις των. Πήγε και θρήκε την Κέυ, την έξευτέλισε και την πλήρωσε για ν' αφήση ήσυχο τον άνδρα της. Η Κέυ κατάλαβε ότι αυτή η γυναίκα είχε δίκιο και δεν παραπονέθηκε. Της υποσχέθηκε να δώση μάλιστα μιά λύσι σ' αυτήν την ιστορία και άπειράθη ν' αυτοκτονήση φυτεύοντας μιά σφαίρα στο στήθος της. Μά γλύτωσε το θάνατο. Κι' ο θιομήχανος φοβούμενος τις άδιακρισίες των δημοσιογράφων δεν έτόλμησε πειά να πάη να την συναντήση.

Η Κέυ σήμερα ζή πάλι στο μικρό δωμάτιό της, τρώει στ' αυτόματα έστιατόρια και έξακολουθεί να ράθη μόνη της τα φορέματά της. Μά δεν παραπονιέται. Ξέρει ότι δεν είναι τυχερό ποτέ να γίνη διάσημη. Η Κέυ είναι ο τύπος της «χορευτριάς-νοικοκυράς», ένας τύπος υπερβολικά σπάνιος σ' όλον τον κόσμο.

Η «Μπούλυ» πάλιν, είναι σωστός διάβολος. Είναι τετράξανθη και γοητευτική. Τρελλαίνεται για τις εύθυμες περιπέτειες και της άρέσει να θασανίζη τους άνδρες. Είναι η πιό γνωστή άπ' όλες τις χορευτρίες του Λονδίνου κι' η πιό «μοιραία» γόησσά του. Τρείς άνθρωποι έχουν πεθάνει έξ αίτίας της. Μ' αυτή δεν σκοτίζεται για τα θάσανα των άλλων. Εκείνη την ενδιαφέρει να αυξάνη τα θύματά της και την περιουσία της. Η ξανθή «Μπούλυ» έχει μιά σημαντική περιουσία. Παίζει μάλιστα και στο χρηματιστήριο έκμεταλλευόμενη τα μυστικά που της έμπιστεύονται οι φίλοι της. Είναι η πιό γνωστή άπ' όλες. Ωστόσο δεν αγαπάει τον κινηματογράφο και τον έχει ως μέσον για να κυκλοφορή στον κόσμο των πλουσίων και να κάνη τα «κόλπα» της. Η «Μπούλυ» είναι μιά διάσημη και σατανική γόησσα και φυσικά υπερβολικά επικίνδυνη.

Όσο πειά για την Μύριαμ είναι ο τύπος του πραγματικού δυστυχισμένου «γκέρλ» χορεύει για να θρέψη τα μικρά αδελφία της και τους γέρους γονείς της. Η Μύριαμ δεν έχει έρωτες. Αγαπάει μόνο τη δουλειά της. Γι' αυτό κιόλας χορεύει καλύτερα από όλα τα «γκέρλ» του Λονδίνου και δεν φοβάται ποτέ να μείνη χωρίς δουλειά.

Αυτά τα τέσσερα κορίτσια που σās άνεφερα είναι η πιό χαρακτηριστικοί τύποι των χορευτριών. Και λίγο να προσέξετε θα το άνακαλύψετε στα μπαλλέτα όλων των θεάτρων κι' όλων των στούντιο. Ποτέ δεν κρύβουν την ιδιωτική ζωή τους. Μά πάνω στα φώτα της σκηνής ή των προβολέων είναι όλες τους εύθυμες και χαριτωμένες. Γι' αυτό κιόλας κινούν τον θαυμασμό των ανθρώπων που λατρεύουν το θέατρο και τον κινηματογράφο.

ΤΣΑΡΛΥ ΕΝΤΥΓΚΕΡ

Η Τέχνη είναι αυστηρός κύριος. Φράου Ντριγκάλσκυ, μπορείτε να διαλέξετε: "Η να έξακολουθήσετε τη ζωή που κάνετε τώρα, ή να δουλεύετε όπως άλλοτε χωρίς φόβο για την κούρασι, να περιποιήσετε τον δυστυχισμένο γυιό σας, να περνάτε νύχτες άγρυπνίας από την έγνοια και τη φτώχεια στο προσκέφαλό του. Αν προτιμήσετε το δεύτερο, έλατε να με ξαναϊδητε. Με καταλάβατε;

Όχι... Η Άλμα Ντριγκάλσκυ δεν καταλάβαινε αυτή τη λογική, δεν την καταλάβαινε καθόλου.

Μονάχα, καθώς απομακρυνόταν άργά, συγχυσμένη, κατάπληκτη και λίγο άνήσυχη, η ράχη της είχε ξαναπάρει την καμπύλη της φτώχειας που την έκανε τόσο αξιολύπητη και το βήμα της δεν ήταν καθόλου σταθερό.

— Τί θέλουν να πουν όλα αυτά; σκεφτόταν στον δρόμο. Με πληρώνουν και θέλουν να μείνω στη φτώχεια. Κερδίζω άρκετά χρήματα για να αγοράζω, τι θέλω για να τρώω και όμως θέλουν να πεινάω. Άμα χορταίνω την πείνα μου, δεν μου δίνουν πειά δουλειά. Το καλύτερο που έχω να κάνω είναι να συμβουλευτώ τον καλό μου φίλο Πούς και να δώ τί λέει κι' αυτός για όλα αυτά... Και νομίζω πως πρέπει να βρω κανένα σπίτι ή κανένα γραφείο για να το σιγουρίζω όπως άλλοτε... Μέσα στο στούντιο, μά την πίστι μου, είναι όλοι τρελλοί.

ΒΙΚΙ ΜΠΑΟΥΜ